

استغفار از معاصی به ساحت قدس الهی

حضرت بهاءالله:

۱ - " ليس لأحد أن يستغفر عند أحد توبوا إلى الله تَلَقَّاءَ أَنْفُسِكُمْ إِنَّهُ لهُوَ الْغَافِرُ الْمُعْطِي الْعَزِيزُ التَّوَّابُ " (کتاب اقدس - بند ۳۴)

۲ - " من ابتلي بمَعْصِيَةٍ فَلَهُ أَنْ يَتُوبَ وَيَرْجِعَ إِلَى اللَّهِ إِنَّهُ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَلَا يَسْتَلُ عَمَّا شَاءَ إِنَّهُ لهُوَ التَّوَّابُ الْعَزِيزُ الْحَمِيدُ "

(کتاب اقدس - بند ۴۹)

۳ - " بشارت نهم: باید عاصی در حالتی که از غیر الله خود را فارغ و آزاد مشاهده نماید طلب مغفرت و آمرزش کند نزد عباد اظهار خطایا و معاصی جائز نه چه که سبب و علت آمرزش و عفو الهی نبوده و نیست و همچنین این اقرار نزد خلق سبب حقارت و ذلت است و حق جلّ جلاله ذلت عباد خود را دوست ندارد إِنَّهُ هُوَ الْمُشْفِقُ الْكَرِيمُ عاصی باید ما بین خود و خدا از بحر رحمت رحمت طلبد و از سماء کرم مغفرت مستلّت کند و عرض نماید :

إِلَهِي إِلَهِي أَسْأَلُكَ بِدَمَاءِ عَاشِقَيْكَ الَّذِينَ اجْتَدَبَهُمْ بَيِّنَاتُ الْأَخْلَى بِحَيْثُ قَصَدُوا الذُّرَّةَ الْعُلْيَا مَقَرَّ الشَّهَادَةِ الْكُبْرَى وَبِالْأَسْرَارِ الْمَكْنُونَةِ فِي عِلْمِكَ وَبِالْثَّلَاثِ الْمَخْزُونَةِ فِي بَحْرِ عَطَائِكَ أَنْ تَغْفِرَ لِي وَلِأَيِّ وَأُمِّي وَإِنَّكَ أَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَفْوُ الْكَرِيمُ أَيُّ رَبِّ تَرَى جَوْهَرَ الْخَطَاءِ أَقْبَلَ إِلَى بَحْرِ عَطَائِكَ وَالضَّعِيفَ مَلَكُوتِ إِفْتِدَارِكَ وَالْفَقِيرَ شَمْسِ غَنَائِكَ أَيُّ رَبِّ لَا تُخَيِّبُهُ بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ وَلَا تَمْنَعُهُ عَنْ فَيُوضَاتِ أَيَّامِكَ وَلَا تَطْرُدْهُ عَنْ بَابِكَ الَّذِي فَتَحْتَهُ عَلَيَّ مَنْ فِي أَرْضِكَ وَسَمَائِكَ آهٍ آهٍ خَطِيئَاتِي مَنَعَتْنِي عَنْ التَّقَرُّبِ إِلَى بِسَاطِ قُدْسِكَ وَجَرِيرَاتِي أَبْعَدَتْنِي عَنِ التَّوَجُّهِ إِلَى خَبَاءِ مَجْدِكَ قَدْ عَمِلْتُ مَا نَهَيْتَنِي عَنْهُ وَتَرَكْتُ مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَسْأَلُكَ بِسُلْطَانِ الْأَسْمَاءِ أَنْ تُكْتَبَ لِي مِنْ قَلَمِ الْفَضْلِ وَالْعَطَاءِ مَا يُقَرِّبُنِي إِلَيْكَ وَيُطَهِّرُنِي عَنْ جَرِيرَاتِي الَّتِي خَالَتْ بَيْنِي وَبَيْنَ عَفْوِكَ وَعُفْرَانِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُتَّقِدِرُ الْفَيَّاضُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْفَضَّالُ " (لوح بشارات)

۴ - " جز حضرت رحمن بر آمرزش گمراهان و گناهکاران قادر آن بوده و نیست کسی که هستی نیافته چگونه هستی بخشد و صاحب خطا چگونه از خطا در گذرد ". (یاران پارسی، ص ۱۴)

بیت العدل:

۱ - " حضرت بهاءالله اقرار به معاصی و استغفار در نزد خلق را حرام فرموده‌اند . بجای آن انسان باید فقط از حق طلب مغفرت نماید . در لوح بشارات می فرمایند : این اقرار نزد خلق سبب حقارت و ذلت است و حق جلّ جلاله ذلت عباد خود را دوست ندارد . حضرت ولیّ امرالله در بیان سابقه و کیفیت این حرمت در توقیعی که حسب الامر مبارک صادر گردیده می فرمایند : ما از

اقرار به قصور و معاصی چنانکه کاتولیک ها نزد کشیش معمول می دارند و یا از اعتراف به گناهان در ملا عام چنانکه در بعضی از فرقه های مذهبی مرسوم است ممنوعیم، اما اگر بخواهیم نزد شخصی خطائی را که مرتکب شده ایم به طیب خاطر اعتراف و یا به بعضی از عیوب اخلاقی خویش اذعان کنیم و از او طلب عفو و پوزش نمائیم کاملاً مختاریم . (ترجمه) طبق توضیح بیت العدل اعظم حرمت اقرار به معاصی مانع از این نیست که شخص خاطی در جلسه مشورتی که در ظلّ تشکیلات امری منعقد گشته به خطای خود اذعان نماید . همچنین می تواند این گونه اظهارات را در نزد دوست نزدیک و یا مشاور متخصصی بیان و از آنان کسب نظر نماید . " (کتاب اقدس - شرح ۵۸)

